

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a členů JUDr. Jitky Dýškové, Mgr. Stanislava Moláka, Mgr. Jana Valenty, Mgr. Štěpána Holuba a JUDr. Petry Janouškové o návrhu **předsedy Okresního soudu ve Vyškově** ze dne 7. 8. 2019 na zahájení kárného řízení proti kárně obviněnému **JUDr. Lukáši Jíchovi**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Přerov, se sídlem Komenského 38, Přerov, zast. Mgr. Tomášem Greplem, advokátem se sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc, v neveřejném zasedání konaném dne 11. 3. 2020,

t a k t o :

Řízení o kárném návrhu **se** podle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, **z a s t a v u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 9. 8. 2019 podal k Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému předseda Okresního soudu ve Vyškově (dále též „kárný žalobce“) kárnou žalobu proti soudnímu exekutorovi JUDr. Lukáši Jíchovi (dále též „kárně obviněný“, nebo „soudní exekutor“). Na výzvu soudu ze dne 12. 12. 2019 kárný žalobce žalobu doplnil. Kárný žalobce kárně obviněného viní z toho, že v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 24 EXE 1791/2014, ve kterém jsou oprávněnými P. B., E. B. a T. B. a povinným je Pe. B., vyplatil dne 8. 3. 2017 částku 46 000 Kč a dne 4. 4. 2017 částku 4 000 Kč oprávněným a taktéž nezajistil, aby částky stržené z důchodu povinného (dne 4. 7. 2017 částka 9 000 Kč a dne 22. 8. 2017 částka 7 000 Kč) nebyly vyplaceny plátcem důchodu oprávněným, a to přestože v uvedenou dobu nebylo soudem pravomocně rozhodnuto o návrhu povinného na odklad exekuce ze dne 13. 6. 2014, a trval tak procesní stav, za kterého je soudní exekutor oprávněn činit toliko úkony zajišťovacího charakteru a není oprávněn činit úkony, které bezprostředně znamenají provádění exekuce. Tímto jednáním měl kárně obviněný porušit § 54 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění účinném v rozhodném období (dále též „exekuční řád“), podle kterého do vydání rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce exekutor nečiní žádné úkony směřující k provedení exekuce, nejde-li o návrh, který je svévolným nebo zřejmě bezúspěšným uplatňováním nebo bráněním práva.

[2] Podle § 117 odst. 3 exekučního řádu musí být kárná žaloba podána do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Podle rozhodnutí kárného senátu ze dne 10. 9. 2019, č. j. 15 Kse 5/2018 - 135, je v řízení o kárné odpovědnosti soudních exekutorů nutno

kromě tříleté objektivní lhůty dodržet i šestiměsíční subjektivní lhůtu k podání kárné žaloby dle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „kárný řád“), podle kterého musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění.

[3] Podle § 14 písm. a) kárného řádu kárný senát *bez ústního jednání řízení zastaví, byl-li návrh na zahájení řízení podán opožděně.*

[4] Kárný senát se proto zabýval tím, zda byla kárná žaloba podána v uvedené šestiměsíční subjektivní lhůtě. Dospěl k závěru, že kárná žaloba byla podána opožděně.

[5] Ze spisu vyplývá, že Okresnímu soudu ve Vyškově bylo dne 6. 12. 2017 doručeno podání Pe. B. (dále též „povinný“) ze dne 4. 12. 2017 nazvané „*Návrh na odklad exekuce ze dne 13. 6. 2014 - č. j. 24 EXE 1791/2014*“ (dále též „podání povinného ze dne 4. 12. 2017“). V tomto podání povinný konstatoval, že netrvá na jím podaném návrhu na odklad exekuce ze dne 13. 6. 2014. Uvedl, že o tomto návrhu na odklad exekuce nebylo doposud rozhodnuto (Krajský soud v Brně dvakrát změnil usnesení Exekutorského úřadu Přerov, kterými byl návrh povinného na odklad exekuce odmítnut, tak, že návrh na odklad exekuce se neodmítá). Dále pak povinný uvedl, že „*žádá soud o rozhodnutí, zda Exekutorský úřad Přerov nekonal v rozporu s ust. § 54 odst. 2 ex. ř. tzn., že do vydání rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce exekutor nečiní žádné úkony směřující k provedení exekuce.*“ Povinný vyjádřil nesouhlas s postupem kárně obviněného, který dle jeho názoru v době, kdy není pravomocně rozhodnuto o návrhu povinného na odklad exekuce, nerespektuje § 54 odst. 2 exekučního řádu a činí úkony směřující k provedení exekuce. Dále pak povinný uvedl výčet úkonů kárně obviněného, které měly být provedeny v rozporu s § 54 odst. 2 exekučního řádu, a popsal jejich důsledky pro povinného.

[6] Okresní soud ve Vyškově následně vydal usnesení ze dne 2. 1. 2018, č. j. 24 Exe 1791/2014 - 75 (dále též „usnesení č. j. 24 Exe 1791/2014 - 75“), jehož výrokem I bylo zastaveno řízení „*o návrhu povinného na odklad exekuce nařízené na základě pověření soudního exekutora vydaného Okresním soudem ve Vyškově dne 30. 4. 2014, č. j. 24 EXE 1791/2014 - 21*“ (neboť povinný vzal podáním ze dne 4. 12. 2017 tento návrh zpět) a výrokem II pak bylo zastaveno řízení „*o návrhu povinného, aby Okresní soud ve Vyškově vydal rozhodnutí, zda Exekutorský úřad nekonal v rozporu s ust. § 54 odst. 2 ex. ř. tzn., že do vydání rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce exekutor nečiní žádné úkony směřující k provedení exekuce*“. Soud uvedl, že „*v rámci zpětvzetí návrhu na odklad exekuce povinný nově požádal, aby exekuční soud přezkoumal dosavadní postup soudního exekutora v tomto exekučním řízení. Jelikož k projednání takového návrhu či žádosti není dána funkční příslušnost exekučního soudu, soud v tomto rozsahu řízení rovněž zastavil.*“

[7] Povinný se proti usnesení č. j. 24 Exe 1791/2014 - 75 odvolal podáním ze dne 7. 2. 2018 doručeným Okresnímu soudu ve Vyškově dne 8. 2. 2018 (dále též „podání ze dne 7. 2. 2018“). Konstatoval, že pokud soud nemá funkční příslušnost, neměl řízení zastavit, nýbrž „*měl požadavek (návrh) povinného postoupit k rozhodnutí orgánu k tomu funkčně příslušnému, nebo uvést orgán, který je funkčně příslušný (např. Ministerstvo spravedlnosti v rámci státního dohledu nad exekutorskými úřady).*“ Dále zopakoval, že má za to, že soudní exekutor postupoval v rozporu s § 54 odst. 2 exekučního řádu. V době, kdy nebylo

pokračování

rozhodnuto o návrhu povinného na odklad exekuce, exekutor činil kroky, které mu zákon neumožňoval (povinný odkázal na tři exekuční příkazy vydané v roce 2017). Povinný uzavřel, že „navrhuje, aby odvolací soud posoudil a rozhodl, zda postup soudního exekutora nebyl v rozporu s § 54 odst. 2 ex. ř. a pokud ano, jaké má tato skutečnost důsledky.“

[8] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 4. 2019, č. j. 12 Co 246/2018 - 103 (dále též „usnesení č. j. 12 Co 246/2018 - 103“), k odvolání povinného zrušil výrok II usnesení Okresního soudu ve Vyškově č. j. 24 Exe 1791/2014 - 75 s odůvodněním, že podle § 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů se každý úkon posuzuje podle jeho obsahu, i když je nesprávně označen. Dodal, že „[p]odáním ze dne 4. 12. 2017 povinný v jeho části, kde vyjadřuje nesouhlas s postupem soudního exekutora v posuzované věci – pokud tento přes uplatněný návrh na odklad provedení exekuce činil úkony směřující k provedení exekuce, konkrétně vydával exekuční příkazy – žádný návrh na zahájení řízení zjevně neučinil. Zřetelně se jednalo o podnět (stížnost) k výkonu státního dohledu nad postupem soudního exekutora, kdy ve smyslu § 7 ex. ř. státní dohled nad exekuční činností a nad činností exekutora podle § 74 odst. 1 písm. c) ex. ř. je oprávněn vykonávat mimo Ministerstva spravedlnosti a Exekutorské komory České republiky rovněž předseda soudu, do jehož obvodu je soudní exekutor jmenován; jde-li o státní dohled v jednotlivé věci, též předseda exekučního soudu, tedy soudu, který soudního exekutora pověřil provedením exekuce. Protože dohledovým orgánem je v daném případě i předseda soudu prvního stupně (jako soudu exekučního), měl být předmětný podnět povinného tomuto bez dalšího předložen k vyřízení ve smyslu Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 28. 2. 2013, číslo 8/2011/OSD/ORGS/20, která upravuje postup soudů při výkonu státního dohledu nad exekuční činností a činností soudních exekutorů a o tomto postupu měl být povinný informován. [...] Odvolací soud považuje za nezbytné současně zdůraznit, že nyní bude na soudu prvního stupně, aby bezodkladně podání povinného ze dne 4. 12. 2017 ve znění jeho doplnění podáním ze dne 7. 2. 2018 (odvolání) předložil k vyřízení dohledovému orgánu, tedy předsedovi (exekučního) soudu.“ (důraz přidán).

[9] Dne 26. 4. 2019 byla podání povinného ze dne 4. 12. 2017 a ze dne 7. 2. 2018 (odvolání) v rámci Okresního soudu ve Vyškově interním postupem předložena kárnému žalobci (předsedovi Okresního soudu ve Vyškově). Kárný žalobce následně mj. zaslal kárně obviněnému několik výzev, kterými se snažil blíže objasnit nastalý skutkový stav (požadoval předložení exekučního spisu a vyjádření kárně obviněného k podáním povinného; dotazoval se, zda byla exekuce dle konkrétních exekučních příkazů prováděna, zda byly vymožené částky vyplaceny oprávněným, jakým způsobem byly jednotlivé platby vymoženy atd.).

[10] V reakci na odpověď kárně obviněného na výzvu ze dne 25. 7. 2019 pak kárný žalobce podal k Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému dne 9. 8. 2019 kárnou žalobu, ve které soudního exekutora viní z porušení § 54 odst. 2 exekučního řádu, neboť měl vyplatit dne 8. 3. 2017 částku 46 000 Kč a dne 4. 4. 2017 částku 4 000 Kč oprávněným a taktéž neměl zajistit, aby částky stržené z důchodu povinného (dne 4. 7. 2017 částka 9 000 Kč a dne 22. 8. 2017 částka 7 000 Kč) nebyly vyplaceny plátcem důchodu oprávněným, a to přestože v uvedenou dobu nebylo soudem pravomocně rozhrnuto o návrhu povinného na odklad exekuce ze dne 13. 6. 2014, a trval tak procesní stav, za kterého je soudní exekutor oprávněn činit toliko úkony zajišťovacího charakteru a není oprávněn činit úkony, které bezprostředně znamenají provádění exekuce.

[11] Jak již bylo výše uvedeno, kárná žaloba musí být podána nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění.

[12] Otázkou běhu subjektivní lhůty k podání kárné žaloby se kárný soud již opakovaně zabýval. V rozhodnutí ze dne 5. 10. 2017, č. j. 11 Kss 4/2017 - 49, předně uvedl, že při určování běhu lhůt pro podání kárné žaloby lze přiměřeně vycházet i z rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, vztahující se k oblasti správního trestání. Nelze totiž přehlédnout, že zákonodárce v oblasti správního trestání i kárného postihu sleduje stanovením subjektivní lhůty pro zahájení řízení stejný cíl, a to přimět příslušný orgán k aktivitě, tedy neoddalovat bezdůvodně zahájení příslušného řízení, jsou-li pro to splněny podmínky. Vyslovil-li tedy Ústavní soud (viz například nálezy ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1898/09, a ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09), že smyslem subjektivní lhůty (zakotvené v předpisech upravujících správní trestání) je poskytnout příslušnému orgánu prostor pro prověření skutkových indicí věci a zvážení, zda jsou splněny podmínky pro zahájení řízení (přičemž právě efektivní využití této lhůty má zabránit tomu, aby docházelo k zahajování bezdůvodných a skutkově nepodložených řízení), lze jen stěží najít důvod, proč by tomu mělo být v řízení kárném jinak. Princip bezrozpornosti právního řádu vyžaduje, aby na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích, bylo nahlíženo pokud možno stejně. Fakt, že kárné řízení není podle Ústavního soudu řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz plenární nález ze dne 29. 9. 2010, zn. Pl. ÚS 33/09, publikovaný pod č. 332/2010 Sb.), ani rozdílnost v tom, že správní sankční řízení je zásadně (v rámci objektivní a subjektivní lhůty) zahajováno *ex officio*, zatímco kárné řízení na základě návrhu podaného zákonem definovaným kárným navrhovatelem, dle názoru kárného senátu různý náhled na smysl a počítání subjektivních lhůt pro zahájení řízení odůvodnit nemůže. Kárnému senátu tedy nic nebrání v tom, aby se při interpretaci ustanovení § 9 odst. 1 kárného řádu přiměřeně opřel též o judikaturu vztahující se k institutu subjektivní lhůty v oblasti správního trestání, neboť jde o institut stejně konstruovaný a sledující stejné cíle (podrobněji viz rozhodnutí kárného senátu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 11 Kss 4/2017 - 49).

[13] Z judikatury Nejvyššího správního soudu jako kárného soudu dále vyplývá, že okamžikem, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, je okamžik jeho vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní hodnocení (viz rozhodnutí ze dne 12. 9. 2012, č. j. 12 Ksz 6/2012 - 105, či rozhodnutí ze dne 6. 9. 2017, č. j. 13 Kss 5/2017 - 120). Toto pojetí zcela odpovídá přístupu Nejvyššího správního soudu k určení okamžiku, kdy počíná běžet subjektivní lhůta k zahájení sankčního správního řízení (srov. rozsudky ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, či ze dne 1. 6. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 81). Okamžik, od něhož se odvíjí počátek běhu subjektivní lhůty, přitom není možné ztotožňovat s okamžikem, kdy se kárný navrhovatel dozvěděl o všech skutečnostech rozhodných pro podání kárného návrhu. Tento okamžik nastává již tehdy, kdy má kárný navrhovatel k dispozici indicie, z nichž lze na existenci kárného provinění zatím pouze jen usuzovat. Pokud by se na straně kárného navrhovatele vyžadovala jistota o existenci kárného provinění, vedlo by to v praxi často k tomu, že by návrh na zahájení kárného řízení nemohl být vůbec podán, neboť kárný navrhovatel nemá k dispozici dostatečné nástroje pro zjišťování skutkového stavu věci; to je až úkolem samotného kárného řízení, jehož smysl by se tím do značné míry vyprazdňoval. Vychází-li

pokračování

tedy kárný žalobce z určitého oznámení či podnětu, postačí, že vykazují nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že řízení nebude zahájeno na základě informací zcela neověřených, zhola nejasných či zjevně nevěrohodných; není současně nutné, aby takové informace pocházely z konkrétního („privilegovaného“) zdroje (viz rozhodnutí kárných senátů tohoto soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63, a ze dne 6. 9. 2017, č. j. 13 Kss 5/2017 - 120; srov. též přiměřeně aplikovatelnou judikaturu v oblasti správního trestání – již zmiňovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1898/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 95/2011 - 108).

[14] Uvedené lze tedy ve stručnosti shrnout tak, že smyslem subjektivní lhůty pro podání kárného návrhu je vytvořit kárnému navrhovateli prostor pro prověření skutečností indikujících existenci kárného provinění; počátek běhu této lhůty je proto logicky vázán na okamžik, kdy se tyto indicie dostaly do sféry kárného navrhovatele, a nikoliv až na okamžik, kdy kárný navrhovatel nabyl dostatečnou jistotu o tom, že k určitému jednání, vykazujícímu znaky kárného provinění, skutečně došlo (rozhodnutí kárného soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 11 Kss 4/2017 - 49).

[15] Touto optikou nahlížel kárný senát na shora popsany skutkový stav a dospěl k dílčímu závěru, že o skutečnostech týkajících se kárného provinění, bylo lze se dozvědět (v adekvátní kvalitě a v adekvátním rozsahu) již z podání povinného ze dne 4. 12. 2017 (případně pak ve spojení s podáním povinného ze dne 7. 2. 2018). Z obsahu daných podání bylo totiž zřejmé (i) o kterého soudního exekutora se jedná, (ii) jaké exekuční věci se jednání týká, (iii) v čem mělo jednání soudního exekutora spočívat, (iv) období, ve kterém mělo k danému jednání docházet. Ze skutkového hlediska tedy šlo o informaci natolik konkrétní, že umožňovala kárnému žalobci provést cílené šetření konkrétních skutečností k jejímu ověření (což ostatně dokládá postup kárného žalobce poté, co mu byla v reakci na usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 12 Co 246/2018 - 103 předmětná podání předložena). Skutečnost, že z obsahu podání povinného nebylo zcela zřejmé, kterých konkrétních postupů (kterých vymožených a vyplacených plateb) se mělo jednání kárně obviněného týkat, a nebylo možno určit rozsah tohoto jednání (množství úkonů tvrzeně odporujících § 54 odst. 2 exekučního řádu) a nebyla známa ani motivace kárně obviněného, na uvedeném závěru nic nemění, neboť právě pro prošetření prvotních informací indikujících možnou existenci kárného provinění slouží předmětná lhůta šesti měsíců (rozhodnutí kárného soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 11 Kss 4/2017 - 49).

[16] Otázkou však zůstává, kdy (k jakému konkrétnímu dni) subjektivní lhůta dle § 9 odst. 1 kárného řádu započala běžet, tedy kdy se kárný žalobce o skutečnostech týkajících se kárného provinění *dozvěděl*.

[17] Z listin předložených kárným žalobcem a kárně obviněným (podrobně rekapitulovaných výše) plyne, že podání povinného ze dne 4. 12. 2017 bylo Okresnímu soudu ve Vyškově doručeno dne 6. 12. 2017, podání ze dne 7. 2. 2018 (odvolání) pak dne 8. 2. 2018. Tato podání však nebyla v dané době vyhodnocena jako podání obsahující podnět předsedovi daného soudu k výkonu státního dohledu nad soudním exekutorem. Podání ze dne 4. 12. 2017 bylo (i v části napadající nezákonnost postupu soudního exekutora) vyhodnoceno jako návrh na zahájení řízení. Stejně tak podání ze dne 7. 2. 2018 bylo v celém rozsahu vyhodnoceno „pouze“ jako odvolání. Předmětná podání proto nebyla předložena kárnému žalobci k výkonu dohledu nad kárně obviněným. Tak se stalo

až dne 26. 4. 2019, a to v reakci na usnesení č. j. 12 Co 246/2018 - 103, ve kterém Krajský soud v Brně Okresnímu soudu ve Vyškově vytkl, že podání povinného ze dne 4. 12. 2017 (ve znění jeho doplnění podáním ze dne 7. 2. 2018) měl posoudit jako podnět (stížnost) k výkonu státního dohledu nad postupem soudního exekutora, a jako taková je měl předložit předsedovi Okresního soudu ve Vyškově (kárnému žalobci).

[18] Je tedy nutno posoudit, zda pro určení běhu subjektivní lhůty podle § 9 odst. 1 kárného řádu bylo rozhodné to, kdy bylo podání povinného ze dne 4. 12. 2017 (případně podání povinného ze dne 7. 2. 2018) doručeno Okresnímu soudu ve Vyškově, či to, kdy byla tato podání předložena přímo předsedovi daného soudu.

[19] Z rozhodovací praxe Ústavního soudu a kárných senátů Nejvyššího správního soudu v této souvislosti plyne, že ačkoliv se jedná o lhůtu subjektivní, je tuto nutno založit na objektivních skutečnostech. Její běh nelze odvíjet od nahodilých a právně irelevantních skutečností, neboť takovým postupem by byl popřen ústavněprávní požadavek právní jistoty. Uvedený závěr plyne již z nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2002, sp. zn. IV. ÚS 302/02, ve kterém tento soud při posuzování včasnosti kárného návrhu podaného ministrem spravedlnosti dovodil, že běh lhůty je nutno odvodit od data, kdy byla ukončena příslušným odborem Ministerstva spravedlnosti kontrola, a nikoliv až od data, kdy byly výsledky této kontroly předloženy ministrovi spravedlnosti (jako kárnému žalobci). Ústavní soud uvedl, že „[v] projednávané věci byla nezbytnost zkoumání této zákonné lhůty naléhavá tím spíše, že již ze samotného návrhu na zahájení kárného řízení vyplynulo, že prověrku zmíněných trestních věcí u stěžovatele ukončil odbor organizace a dohledu Ministerstva spravedlnosti ČR již dne 21. 11. 2000, téhož dne o ní učinil zápis, s jejími výsledky byl ministr spravedlnosti nicméně seznámen teprve dne 14. 12. 2000. To, že zpráva o prověrce vybraných trestních věcí starších tří let vyřizovaných v prvostupňové agendě u Krajského soudu v Ostravě, Krajského soudu v Brně a Krajského soudu v Ústí nad Labem byla souhrnně zpracována pracovníci zmíněného odboru Ministerstva spravedlnosti ČR JUDr. B.ovou teprve dne 11. 12. 2000 a ministr spravedlnosti, jak ve svém návrhu uvádí, byl s jejími výsledky seznámen dne 14. 12. 2000, může podle názoru Ústavního soudu stěží cokoli změnit na tom, že již dne 21. 11. 2000 byl orgánům, pověřeným vedením Ministerstva spravedlnosti ČR provedením prověrky, znám stav věci [...]. Část věty citovaného ustanovení § 6 odst. 5 zákona o kárné odpovědnosti soudců, "kdy se orgán oprávněný podat návrh dozvěděl o kárném provinění", nelze tedy chápat tak, že běh zákonné subjektivní lhůty k podání návrhu na kárné řízení počíná teprve dnem, kdy ministru spravedlnosti byla oficiálně předána zpráva o výsledku kontroly, neboť tím by počátek běhu uvedené lhůty se nutně stal věcí nahodilosti.“

[20] Dále lze zmínit rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63. V něm se soud zabýval během subjektivní lhůty v případě kárné žaloby podané ministrem spravedlnosti a konstatoval, že „[b]ýt jde o subjektivní lhůtu, je nutno „vědomí“ kárného žalobce, tedy v daném případě ministra spravedlnosti, založit na objektivní skutečnosti, tj. na datu, kdy ministerstvu spravedlnosti došla stížnost na postup exekutora, která svým konkretizujícím obsahem zcela dostačujícím způsobem skutek popisovala [...]. Nelze dovozovat, že běh zákonné subjektivní lhůty k podání návrhu na kárné řízení počíná teprve dnem, kdy ministru spravedlnosti např. byla oficiálně předána zpráva o výsledku kontroly, neboť tím by počátek běhu uvedené lhůty se nutně stal věcí nahodilosti. [...] Počátek běhu lhůty nemůže být v žádném případě odvislý až od okamžiku předání věci ministru spravedlnosti poté, kdy se k ní až po prošetření stížnosti příslušnými

pokračování

odděleními ministerstva, tato vyjádří a předloží stanovisko, tedy od zcela neuchopitelných postojů pracovníků (např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti nebo od personálního obsazení). S takovými právně irrelevantními skutečnostmi počátek běhu lhůty stanovené pro zahájení kárného řízení nelze spojovat, neboť by tím byl popřen především ústavněprávní požadavek právní jistoty. Lhůta 6 měsíců je zcela postačující k tomu, aby podaná stížnost byla vyhodnocena a vyvozeny z ní případné závěry a zpracovány podklady, ze kterých se podává důvodnost k podání kárné žaloby.“ (důraz přidán).

[21] Na uvedené kárný senát navázal v rozhodnutí ze dne 25. 9. 2012, č. j. 15 Kse 7/2012 - 65, ve kterém řešil včasnost kárné žaloby podané předsedou kontrolní komise Exekutorské komory ČR. Kárný senát zopakoval, že: „[b]ýt jde o subjektivní lhůtu, je nutno „vědomí“ kárného žalobce, tedy v daném případě předsedy kontrolní komise EK ČR, založit na objektivní skutečnosti, tj. na datu, kdy EK ČR došla stížnost na postup exekutora, která svým konkretizujícím obsahem zcela dostačujícím způsobem skutek popisovala [...]. Nelze dovozovat, že běh zákonné subjektivní lhůty k podání návrhu na kárné řízení počíná teprve dnem, kdy konkrétnímu členovi kontrolní komise (zde předsedovi) byla např. oficiálně předána informace o podané stížnosti, neboť tím by počátek běhu uvedené lhůty se nutně stal věcí nahodilosti. Byl-li kárně obviněný vyzván k vyjádření se ke stížnosti, přitom současně předložil relevantní listiny, implikuje nicméně tento postup, že lhůta k podání návrhu začíná běžet již dnem, kdy se o konkrétním případě kárný žalobce dozvěděl, tedy stížnost obdržel. Počátek běhu lhůty nemůže být v žádném případě odvislý až od okamžiku předání věci předsedovi kontrolní komise, která je poradním orgánem prezidia Komory při provádění jeho dohledové pravomoci. Z logiky věci předseda kontrolní komise, jakožto její řídicí „orgán“, se o podání stěžovatele, v němž byly činěny ze strany komise další úkony (výzva k vyjádření se) musel dozvědět minimálně tehdy, věděli-li o něm členové komise [...].“ (důraz přidán).

[22] Zmínit lze i rozhodnutí ze dne 18. 1. 2012, č. j. 11 Kss 18/2011 - 251, v němž kárný senát počátek běhu subjektivní lhůty k podání kárné žaloby ministrem spravedlnosti (napadající postup kárně obviněného při přijetí rozvrhu práce) odvodil od data, kdy byl Ministerstvu spravedlnosti doručen předmětný rozvrh práce, nikoli od data, kdy se s tímto rozvrhem seznámil přímo sám ministr spravedlnosti: „Kárně obviněnému je navrhovatelem vytýkáno jednání, kterého se měl dopustit v souvislosti s přijetím rozvrhu práce Krajského soudu v Brně pro rok 2011. Z důkazů předložených kárně obviněným a nezpochybněných navrhovatelem bylo ověřeno, že uvedený rozvrh práce byl v souladu s § 1 odst. 8 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org, ze dne 3. 12. 2001, kterou se vydává Vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, zaslán ministerstvu spravedlnosti, a to dne 28. 12. 2010; stejného dne byl doručen do jeho datové schránky. Nejméně od tohoto data byl tedy navrhovateli znám text rozvrhu práce, včetně jeho napadené části. V tomto případě je nutno konstatovat, že navrhovatel měl nepochybně možnost se s napadeným ustanovením rozvrhu práce seznámit. Pokud ministerstvo spravedlnosti upravilo povinnost soudů předložit každoročně v určitém termínu návrhy rozvrhů práce, předpokládá se, že tak činí z důvodů seznámení se s obsahem předkládaných dokumentů. Nastavení kontrolních a informačních mechanismů, které by vedly k systematickému prověření zaslaných dokumentů a předání informací příslušným osobám, je interní věcí každé instituce, a nelze připustit výklad, že by nevytvoření či selhání takového vnitřního systému mohlo mít vliv na běh subjektivní lhůty v kárném řízení, která je významným ochranným prvkem pro kárně obviněného.“ (důraz přidán).

[23] V rozhodnutí ze dne 6. 9. 2017, č. j. 13 Kss 5/2017 - 120, pak kárný senát konstatoval že „za okolnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba považovat dostatečnou vědomost kárného navrhovatele, resp. správního orgánu příslušného k vedení řízení o příslušném správním či disciplinárním deliktu, o skutečnostech, které jsou rozhodné pro podání kárného návrhu, příp. pro posouzení daného skutku jako správního či disciplinárního deliktu“. Podle kárného senátu přitom není z hlediska běhu lhůty podstatné, kdy je podnět k zahájení kárného řízení doručen tomu, kdo stojí v čele instituce, (kárnému žalobci), ale kdy je doručen instituci, popř. příslušnému pracovišti v této instituci. Je nadto lhostejné i to, „zda a jakým způsobem je tato informace předávána uvnitř dané instituce (opačný výklad by umožňoval libovolné prodlužování zákonem stanovené lhůty). Ostatně zcela obdobné závěry vyplývají ze správní i kárné judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 95/2011 – 108, nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 15 Kse 3/2010 – 63, a ze dne 18. 1. 2012, č. j. 11 Kss 18/2011 – 251, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) stejně jako z judikatury předchozích kárných soudů (např. kárné rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 6. 2008, č. j. 1 Ds 6/2008 – 36).“ Následně se pak kárný senát ve věci sp. zn. 13 Kss 5/2017 od citovaných závěrů odlišil tím, že v jím posuzované věci „nejde o to, že by se jiné pracoviště či jiná osoba v rámci Okresního soudu v Teplicích (např. jeho místopředsedkyně pro trestní úsek) o skutečnostech týkajících se kárného provinění dozvěděly dříve než sám kárný navrhovatel, tj. předseda soudu.“

[24] V nyní posuzované věci nicméně jde právě o tuto (kárným senátem ve věci sp. zn. 13 Kss 5/2017) zmiňovanou situaci, neboť z listin předložených stranami plyne, že jiné pracoviště a jiné osoby na Okresním soudě ve Vyškově (minimálně podatelna soudu, osoby procesně připravující vyřízení těchto podání a taktéž soudce rozhodující o podání povinného ze dne 4. 12. 2017) se s podáními povinného rozhodnými pro určení počátku běhu subjektivní lhůty (viz výše) seznámily dříve, než se s nimi fakticky seznámil přímo předseda tohoto soudu (jako kárný žalobce).

[25] Při respektování citovaných závěrů Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného a při vědomí východisek aplikované právní úpravy a principů aplikovaných při trestání přitom nelze jinak, než dospět k závěru, že pro běh subjektivní lhůty k podání kárné žaloby bylo rozhodné již datum doručení předmětných podání samotnému Okresnímu soudu ve Vyškově, a nikoliv až datum jejich předložení přímo předsedovi Okresního soudu ve Vyškově jako kárnému žalobci. Již doručením předmětných podání Okresnímu soudu ve Vyškově se tato dostala do faktické sféry kárného žalobce jako předsedy tohoto soudu (který nadto nedisponuje vlastní podatelnou ani vlastní datovou schránkou; využívá podatelnu okresního soudu, příp. datovou schránku okresního soudu). Z obsahu podání povinného ze dne 4. 12. 2017 a ze dne 7. 2. 2018 přitom jednoznačně plyne, že jejich obsahem byl mj. i podnět k výkonu státního dohledu nad postupem soudního exekutora. Tento podnět měl být příslušnými zaměstnanci okresního soudu bezodkladně předložen předsedovi soudu k dalšímu postupu ve věci dohledu nad soudním exekutorem [srov. instrukci Ministerstva spravedlnosti ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8/2011-OSD-ORGS/20, o postupu soudů při výkonu státního dohledu nad exekuční činností a činností soudních exekutorů podle § 74 odst. 1 písm. c) zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád]. Ostatně to jednoznačně konstatoval i nadřízený soud – Krajský soud v Brně. Skutečnost, že se tak nestalo, přitom nemůže jít k tíži kárně obviněného. Nastavení kontrolních a informačních mechanismů, které by vedly

pokračování

k systematickému prověření zaslaných dokumentů a předání informací příslušným osobám, je totiž interní věcí každé instituce, a nelze připustit výklad, že by nevytvoření či selhání takového vnitřního systému mohlo mít vliv na běh subjektivní lhůty v kárném řízení, která je významným ochranným prvkem pro kárně obviněného (viz výše citované rozhodnutí kárného senátu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 11 Kss 18/2011 - 251).

[26] Nadto, připustil-li by kárný senát, že subjektivní lhůta začala běžet až po předložení předmětných písemností přímo předsedovi soudu, založil by běh této lhůty na nahodilé skutečnosti závislé na zcela neuchopitelných postojích pracovníků soudu (např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, soustředěnosti atp.). S takovými právně irelevantními skutečnostmi však počátek běhu lhůty stanovené pro zahájení kárného řízení nelze spojovat, neboť by tím byl popřen především ústavněprávní požadavek právní jistoty (rozhodnutí kárného soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63). Přehlédnout přitom nelze ani výše uvedený účel a smysl stanovení lhůt k podání kárných žalob, kterým je zabránit bezdůvodnému oddalování zahájení kárného řízení. Stejně tak nelze přehlédnout povahu daného sankčního řízení, ve kterém je třeba důsledně aplikovat všechny principy trestání [podpůrně srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2012, sp. zn. II. ÚS 1375/11 (N 156/66 SbNU 331), ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07 (N 198/51 SbNU 409), ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 (N 142/46 SbNU 373), ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02 (N 143/28 SbNU 271), či ze dne 24. 7. 2007, sp. zn. I. ÚS 557/05 (N 116/46 SbNU 99)].

[27] Pro úplnost kárný soud dodává, že vyjádření kárně obviněného ke kárné žalobě (doručené soudu dne 30. 1. 2020) vychází z obdobných východisek, jako z těch uvedených výše, a na jejich základě taktéž dovozuje opožděnost kárné žaloby. Uvedené vyjádření kárně obviněného zaslal kárný soud kárnému žalobci k vyjádření. Kárný žalobce se k vyjádření kárně obviněného ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Kárný žalobce tedy měl možnost reagovat na tvrzení ohledně uplynutí subjektivní lhůty k podání kárné žaloby, to ovšem neučinil; nepředložil vlastní skutkovou verzi, ze které by bylo lze dovodit, že žaloba byla podána včas, resp. konkrétními skutečnostmi nezpochybnil argumentaci kárného žalobce opírající se o shora uvedenou judikaturu. V této souvislosti nelze přehlédnout ani celkový přístup kárného žalobce ke kárnému řízení. Jím podaná kárná žaloba trpěla nedostatky, k jejichž odstranění musel kárný soud kárného žalobce vyzvat (viz výzva ze dne 12. 12. 2019, č. j. 15 Kse 1/2019 - 19). Další výzvu v této věci pak musel kárný senát vydat za účelem obstarání listiny, jejíž zaslání kárnému soudu kárný žalobce avizoval, nicméně tuto fakticky kárnému soudu nezaslal (viz výzva ze dne 6. 1. 2020, č. j. 15 Kse 1/2019 - 26).

[28] Kárný senát tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že nejpozději dne 8. 2. 2018, kdy bylo Okresnímu soudu ve Vyškově doručeno podání povinného ze dne 7. 2. 2018 (odvolání), započala běžet subjektivní šestiměsíční lhůta k podání kárné žaloby ve smyslu § 9 odst. 1 kárného řádu. Podal-li kárný žalobce kárnou žalobu dne 9. 8. 2019, učinil tak opožděně. Kárný senát proto řízení o kárné žalobě zastavil podle § 14 písm. a) kárného řádu.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů).

V Brně dne 11. března 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda kárného senátu